

Защо ме учи, да се трудя честно, да се моля на Бога, да не минувамъ пжтъ на мравката, а ме проводи съ ножъ да се разправямъ съ хората. Минахме надлъжъ и ширъ, що свѣтъ погубихме, колко майки разплакахме, знаешъ ли?

Махна съ ржка. Учудено го гледаше невѣстата.

— Въ вехтитѣ гробища ли го погребяхте?
— попита глухо Велко.

— Кого?

— Тетя.

— Тамъ.

— Не съмъ стѣпвалъ на гроба му. Ще отида да му запаля една свещъ. Ще седна до куклата да му разправа, че азъ я свършихъ. И ако бѣше живъ сега да ме чуе какъ съмъ я свършилъ, сълзи щѣха да намократъ сухитѣ му очи.

Навѣнъ зачестиха свѣткавицитѣ. Изпращѣ догарящата главна и роякъ искри се завъртѣха като омагьосани свѣтулки край веругата.

— Какво ти разправяхъ. . . За първия день. Свечеряваше. Залутаха се дългитѣ сѣнки на дърветата. Ние излѣзохме отъ гората. Залюлѣха се предъ насъ узрѣли жита. Гледаме близо въ една нива се мѣрна ржченикъ. Приближихме. Млада хубава ханъма жъне. На единъ снопъ бѣше забитъ сърпъ, и до него червенъ фесъ. Мръдналъ е турчина на нѣкжде.